

esz a „Kis
al mondha-
bokrétája
biek és fog-

ik kölete s
em hosszan
folytatása
lekesebb és
sora már

b, legérde-
is olvasóim

eljátszák s

etterjeszt
seretében ;
eretik kissé
as, szoros

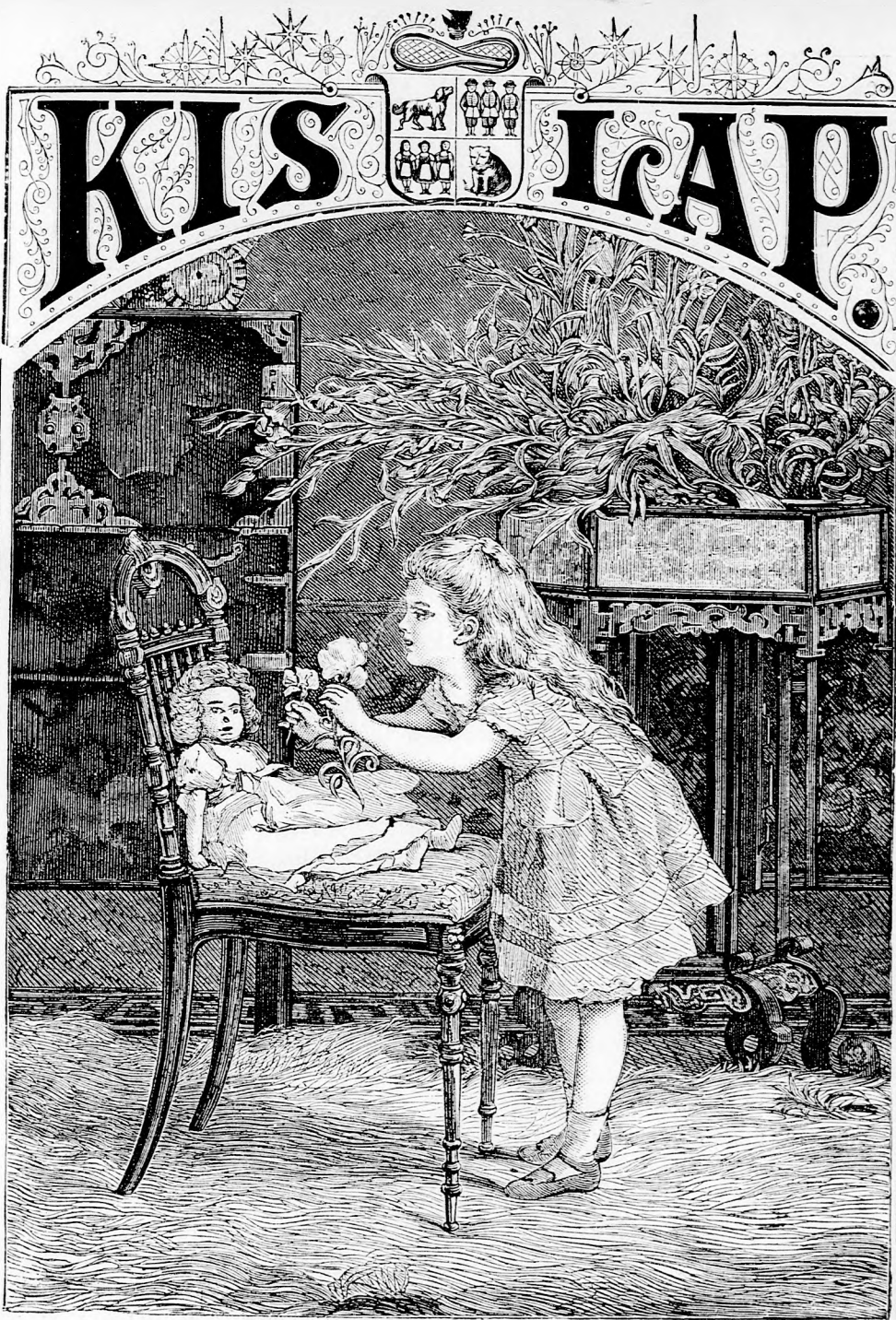
bácsi.

rendelésö-
jen.

talványoa
aeum-épü-

tatala.

aeum-épület.
zv. társulat.

HASZTALAN KEDVEZÉS. (Lásd a 415. lapon.)

SIRÓ DINIKE.

— Beszélyke. —

LYAN keserves sirás-rivás hallat-
szott a gyermekszobából, hogy a
kőnek is megesett volna a szive
rajta s ha valaki belép, bizonyosan azt
hiszi, hogy valami nagy baja esett annak
a kis fiúnak, a ki ott a pamlagon, hol
toporzékol, hol pedig végig terülve zokog,
hogy szinte nedves lett könnyeitől a pam-
lag vánkosa. Csak az volt a furcsa, hogy
az ablaknál Malvinka, a kis fiúnak vagy
három évvel idősebb testvére a lehető
legnagyobb nyugalommal himezgetett,
mintha nem látott, nem hallott volna
semmit, vagy pedig olyan kegyetlenül
szivtelen lett volna, hogy csöppet sem
törődött a más bajával.

Jó sokáig tartott ez így; mignem
Malvinka végre letette himzését s így
szólt:

— No Dinike, már kisirhattad ma-
gad. Nem jössz velem a kertbe?

Dinike csak még bömbölőbb sirással
felelt. Malvinka pedig egészen nyugodtan
fogta a napernyőjét és kísétált. Látszott,
hogy már nagyon szokva van az effé-
léhez.

Csakugyan, ritkán mult nap, hogy
Dinike ilyen kellemetlen hangversenyt ne
rendezett volna. Már nem volt épen olyan
kicsike kis fiú, a kinek meg lehet bocsá-
tani, ha minduntalan sirva fakad s szülei
meg is büntették akárhányszor, mikor
holmi csekélység miatt elpityeredett. De
Dinike csak nem javult s azt hitte, mihelyt
valami kis baj vagy kellemetlenség érte,
hát sirni kell; ha nem használ is semmit,

hát — — no hát legalább kisirja magát.
A jó apa sokszor komolyan inté:

— De hiszen az szégyen, kedves fiam,
hogy ilyen nagy fiú létedre folyton pitye-
regj, mint valami finnyás kis leány.

Malvinka szinte megneheztelt. Már
ugyan mért fogják rá mindjárt a leá-
nyokra, hogy olyan nagyon pityergősek?

— Kedves apácska, mondá tréfásan
én tiltakozom az ellen, hogy Dinikét
hozzánk hasonlítod. Én nem sirok olyan
hamar.

Dinike azonban nem bánta, akár
kihez hasonlították, ő azért csak sirt min-
dig. Ha kissé megvágta az ujját, ha a
kutya megugatta, ha ozsonnára nem azt
kapta, a mit épen szeretett volna, hát
mindjárt csak sirás volt a felelet. Ugyan
mit is tehetett volna egyebet? Ő legalább
nem tudta. Neki sirásra volt kedve, tehát
sirt. Malvinka, ki jó testvér volt, próbálta
vigasztalni, integette, de hiába; végre
tehát abbahagyta és ha Dinikének sirni
tetszett, hát hagyta sirni, mert úgy sem
tudott rajta segíteni.

Egyszer mégis megesett, hogy Dinike
két egész napig nem pityergett. Ennek
azonban rendkívüli oka volt: Károly
bácsi jött látogatóba. Károly bácsi vitéz
huszár kapitány volt, még eléggé fiatal
ember, jó kedvű s nagyon szerette a gyer-
mekeket. Dinikét is hamar megszerette,
mert Dinike, mikor épen nem volt siró
kedvében, ügyes, okos fiú volt. Mióta pedig
Károly bácsi ott volt a házban, vége-hosz-
sza nem volt a játéknak. Károly bácsi
órákig eltréfált a gyermekekkel; mikor
kilovagolt, magához vette a nyeregbe Di-
nikét s meglovagoltatta. Dinike ki is

jelentette, hogy ő semmi egyéb nem lesz, mint huszár. Károly bácsi pedig biztatta, hogy legyen is az, mert az igaz magyar fiu huszárnak termett.

Harmadnap Dinike épen az ablaknál állt, mikor Károly bácsi az udvaron végig sétált s oda kiáltott neki:

— No's, kis huszár, jöss-e lovagolni?

Dinike persze rögtön kész volt rá s eltűnt az ablakból. Károly bácsi azonban hiába várta, — nem jött elő; végre tehát bement érte, de ugyancsak nagyot bámult mikor Dinikét a pamlagon sirva, toporzékolva találta.

— Mi baj? Mi történt?

Malvinka ott volt és szokása szerint nyugodtan dolgozott.

— Nem tudom, mi a baja, bácsikám, szólt a kis leány. Aligha valami nagy dolog. Szokása neki az ilyen pityergés.

Dinike egy ideig még sirt-ritt s végre Károly bácsi hosszas biztatására elmondta, hogy a mama nem engedte meg a lovaglást, mert mindjárt megjön a tanító ur, a kivel leczkóját kell végezni; már pedig az nem ér semmit, ha fölhevülten, izgatottan fog hozzá a tanuláshoz.

— A mamának teljesen igaza van, szólt Károly bácsi. És te ilyesmiért sirni tudsz? No ez gyönyörű dolog, mondhatom. Már így nem leszünk jó barátok s nem leszünk sokat együtt, mert arra semmi kedvem, hogy veled legyek, ha eszedbe jut pityeregni.

Dinike nagyot bámult Károly bácsira és meghökkent. Hát vége a sok kellemes játéknak? Biz annak vége lett. Károly bácsi oda se nézett többé Dinikének, csak egyszer mondá neki:

— Kedves barátocskám, a ki ember akar lenni a talpán, annak nagy bajokat és fájdalmakat is tudni kell elviselni. Te pedig csekélységek miatt is félre huzod a szádat, amit még látni is kellemetlen; nem is fog szeretni senki sem. Pedig csak meg kellene próbálnod, hogy ha az ember akarja, hát elbir viselni sok bajt és kellemetlenséget jajgatás nélkül.

Dinike csodálkozva hallotta ezt; már hallotta sokszor, de most gondolkozni is kezdett rajta s másnap félénken odament Károly bácsihoz és ígérte, hogy már nem fog sirni, csak ne haragudják többé reá.

— Majd ha látom, hogy beváltod szavadat, akkor megint jó barátok leszünk. De a pusztá szóval be nem érem.

A kis fiu vitézül elszánta magát, hogy megpróbálja, csakugyan lehetséges-e, hogy az ember ne sirjon, ha egy kis baja van. Pár napon át sok alkalma volt a próbára. Megvágta az ujját, büntetést kapott, mert nem tudta a leczkóját, s mindannyiszor már-már sirva fakadt; de a mint Károly bácsit megpillantotta, legyőzte pityergését és ime, csakugyan látta, hogy meg lehet élni sirás nélkül is. Utoljára már Malvinka kérte Károly bácsit, kegyelmezzon meg.

— Még egy próbát teszek, felelé a bácsi.

Kimentek az udvarra lapdázni Malvinkával, míg Dinike csak nézte. Egyszerre a lapda, hogy hogynem, hátba ütötte Dinikét még pedig oly erősen, hogy ugyan csak fájhatott. Máskor hangos jajgatással szaladt volna el.

— Jaj, Dinikém, nagyon megütöttelek? kérdé Károly bácsi sajnálkozva.

Dinike összeszorította a fogait, aztán mosolyogva felelé:

— Oh, dehogy! Nem tesz semmit... alig éreztem.

— Ez már derék! szólt Károly bácsi. Akkor tehát jöjj te is lapdázni.

Ezután megint vig napok következtek s Dinike régi rosz órái nem is tértek többé vissza, mert meggyőződött, hogy a fájdalom és bosszúságon is lehet uralkodni.

Kis király.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

FORRÓ nap. A munkás ember
Majd megsül.

Áll a munka, csak a széna
Rendre dül.

Erős férfi-kéz kaszálja,
Gyűjti nő;
Nem nézik ök, akármilyen
Nagy a hő.

Apa, anya kint fáradoz
A réten.

Hogy ne legyen a kis család
Szükségben.

A jó szülék megdolgoznak
Emberül,

Mig Laczika a hüs árnyon
Elterül.

Hej, hatalmas kis legény
A Laczika:

Hol futkároz, hol édesden
Alszik a.

Vagy ha kedve az egyikre
Sincs neki:

Ugy heverész. Nagy kis ur ő;
Teheti.

Most is magas füvek árnyán

Heverész,

Szép kék szeme a kék égbe

Bele vész.

Nyujtózkozik, rugdalkozik,

Sikongat,

Hallgatva az édes madár-

Hangokat.

Olyan boldog, oly elégült

Oly vidám,

Hogy boldogabb ő nálánál

Nincs is tán.

Dédelgeti, kényeztetéi,

Mindenki.

Játékszerűl Pista ágat

Metsz neki.

Kis királyi pálcza a vad

Bodza-ág.

Kis király ő, fekvő helye

Kis ország;

S kis király lesz, míg nagyobbra;

Meg nem nő,

S neki is a munka napja

Meg nem jö.

KÉPREJTVÉNY.

TÜCSÖK URFI KIRÁNDULÁSA.

— Tréfás állattörténet, öt képpel. —

HOL VOLT, hol nem volt, egy nagy városi ház konyhájának kéményében volt egyszer egy kis tücsök. Pompás dolga volt ott, egész éjjel vigan czirpegett és büszke volt gyönyörű hangjára. Az igaz, hogy a szakácsné, ki ott aludt, másképp gondolkozott és sokszor szidta, kiállhatatlannak nevezte, mert nem tudott az örökös czirpegés miatt aludni; több ízben rá is lesett este meg éjjel, mikor tücsök urfi előbujt, hogy holmi hulladékot keresgéljen; de bár néhányszor nagyon közel járt hozzá a veszedelem, tücsök urfi mégis mindig szerencsésen elmenekült, a szakácsnét pedig aztán nagyon megvetette.

— Nem érti az igazi művészetet, nem tudja, mi a szép zene. Ha majd többször hallja, lassanként belátja, milyen szép.

És czirpegett tovább, a szakácsné pedig boszankodott, míg nem egy szép napon megváltak egymástól. Beköszönt a meleg nyár, mikor városokban nagy a

forróság s mindenki igyekszik falura, fűrődőre költözni. Az a család is, melynek konyhájában tücsök urfi lakott, falura költözött s mély csönd uralkodott az egész házban. Most már énekelhetett volna tücsök barátunk akár egész nap is és fényes délben is kísétálhatott volna a

konyhába; meg is tette, de nagy boszuságára nem talált semmi rágicsálni valót és azt is látta, hogy gyönyörű énekét senki sem hallgatja.

— Hm, ez már nagyon is unalmas élet, gondolá magában. Mit csináljak én itt egyedül? Mindenki eltávozott a házból... Hm! Hátha én is

szétnéznék kissé a világban? Már rég gondoltam rá, hogy illenék meglátogatnom vidéki atyámfiat... egyuttal látnék, tapasztalnék is valamit, míg itt a sötét kéményben ugyancsak elmaradok a világtól. Ugy van, megyek, mindjárt utnak is indulok.

Pakolással nem sok dolga volt, kiugrott tehát rejtekéből s az ajtó alatt ta-

... KEZET SZORITOTTAK. (Lásd a 407. lapon.)

lált oldanyilást, melyen kényelmesen keresztül bujhatott. Nagy jó kedvvel ugrándozva indult meg, de alig hogy kiért a ház elé, majd holtra ijedt és bizony nem hiába. A mint tudniillik egy pillanatra megállt és gondolkodott, mely irányban menjen tovább, egy nagy czicza, mely épen ott sütékérezett a napon, észrevette és hatalmas szökkenéssel ráugrott. Ez valóban nem volt szép czicza komától, mert hiszen

a tücsök nem egér, aztán meg olyan kicsiny és sovány, hogy fél fogára sem elég; de hát a cziczáknak az a gonosz tulajdonságuk van, hogy szeretnek mindent megkaparítani, ami mozog. Ekképen ez a czicza is, mihelyt látta, hogy ott közelében mozog, ugrál valami, rögtön meg akarta fogni és

bizony, bizony kevésbe mult, hogy már itt vége nem szakadt ennek az én historiámnak, mert ha a czicza megkaparítja és megeszi tücsök urfít, hát nem is lett volna több írni valóm róla.

Szerencsémre, de persze magának is szerencséjére, tücsök urfi a legislegutolsó pillanatban mégis észrevette a veszedelmet s szörnyű ijedtében akkorát ugrott,

hogy később maga is csodálkozott fölötte. A kapura ugrott föl, ott elbujt egy szük hasadékba, hová a czicza nem követhette; itt tehát bátorságban volt és magához térhetett nagy ijedségéből.

— Óvatosabbnak kellennem, gondolá. Nappal mindenféle veszedelem érhet, tehát csak este fogok utazni. Addig itt alszom egyet.

Kényelmesen szundikált estig s akkor

ovatosan előmászott. A czicza már régen eltávozott, de a sötétben különben is senki sem láthatta meg barna ruhás kis utasunkat. Jó kedve megint visszatért s vigan szökdécselt előre, míg végre, mikor már fáradtnak kezdte érezni magát, körülnézett, hol pihenhetne biztos helyen. Egy

palánk alatt mászott keresztül s tágas udvarra jutott, melyen szekér állt, a szekér saroglyájában pedig illatos széna volt.

— Ez kellemes és biztos hely lesz északára, gondolá s a szénába rejtözve elaludt.

Maga sem gyanítá, milyen szerencsés helyre vetődött. Az a szekér egy falusi emberé volt, ki kora hajnalban indult

CSEREBOGÁR UR ÉS NEJE . . . DISZKOCSIBAN
(Lásd a 411. lapon.)

haza a városból. Tücsök urfi arra ébredt föl, hogy a fekvőhelye mozog. És a mint kidörzsölte szemeiből az álmat, nagy örömmel vette észre, hogy már messze kint vannak a városból, virágos mezők közt haladnak, hol zengő madarak vidám énekszóval üdvözölték a felkelő napot.

— Ez már derék dolog, gondolá tücsök urfi. Ez a jó ember megérdemelné, hogy megjutalmazzam, de nincs nálam apró pénz. No se baj, hiszen nem vár jutalmat, tudom. Hanem tovább már nem terhelem kocsiját, most már gyalog is elsétálgatok a mezőn.

Leugrott a kocsijáról s a következő pillanatban már ott állt az illatos, virágos réten. Tulajdonképen most megint nem igen tudta, merre induljon, kissé bajosnak találta vaktában neki indulni a világnak, nem tudta hol találkozik atyafiakkal. De a milyen szerencsés ficzkó volt, most is mihamar rátalált a jó utra. Alig haladt a rét közepéig, mikor szembe jött valaki, a ki nagyon ismerősnek látszott előtte; az idegen pedig szintén félig meglepetve, aztán nyájasan mosolyogva nézett reá. Nem is csoda, hogy így néztek egymásra, mert nagyon egyformák voltak, csak hogy a mi tücsök barátunknak barna színű, az idegennek meg zöld volt a kabátja.

— Ha nem csalódom, mi atyafiak vagyunk, szólt tücsök urfi. Én házi tücsök vagyok, a városból jöttem vidéki atyámfiai látogatására.

— Oh, mennyire örvendek, felelt a másik. Én mezei tücsök vagyok, tehát csakugyan rokonok vagyunk.

Barátságosan kezét szoritottak (Lásd a képet a 405. lapon.) s a mezei tücsök így szólt:

— Kedves rokon, ha vidéki atyafiak látogatására jöttél ki a városból, akkor nem eresztelek ám tovább, az én vendégem leszel. A feleségem és a gyermekeim rendkívül fognak örvendeni, hogy ilyen kitűnő vendégünk leszel. És, remélem, neked is tetszeni fog nálunk, szép helyecskén van a lakásunk és bővében vagyunk minden jónak. Kérlek tehát, jöjj velem és légy vendégünk.

Tücsök urfi természetesen örömmel fogadta a szíves meghívást. Nemsokára eljutottak a mezei tücsök lakására, mely egy domboldalon feküdt s több kényelmes szobából állott. Tücsök asszonyság csakugyan nagyon szívesen fogadta, a kis mezei tücsök is örültek a városi bácsinak, csak azon csodálkoztak eleinte, hogy mért nincs neki is zöld ruhája.

— Hja, kis fiaim, mi a városban más-kép öltözködünk, szólt tücsök barátunk büszkén. Nektek itt a füben jó a zöldes színű ruha, de a városban ez nem divatos. Nekünk pedig uri módon, divatosan kell járnunk és most barna szín a divat.

A mezei tücsökcsalád nagy figyelemmel hallgatta a városi atyafi beszédét s volt mit hallgatniok, mert tücsök barátunk sok olyan dolgot tudott, aminek ott kint a mezőn hírét sem hallották. Nem is eresztették el egyhamar s mindent elkövettek, hogy kedvében járjanak. Egyszer aztán tücsök urfi így szólt:

— Szeretnék megismerkedni a többiekkel is, akik itt laknak a mezőn és a

(Folytatása a 410. lapon.)

KIS KIRÁLY. (Lásd a 404. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

ligetben. Tudjátok, mi ott a nagyvárosban szokva vagyunk a nagy társasághoz.

— Persze, persze, szólt a mezei tücsök. Csakhogy nálunk ez bajosabb. Ha csak csupa atyafiakat nem hívunk, nehéz boldogulni. A többiek, akik itt laknak, kissé faragatlan ficzkók, még megsért-hetnének.

— Engem? Oh, attól ne féljete. Mindenki szerencséjének fogja tartani, hogy megismerkedhetik egy ilyen nagyvárosi lakossal, mint én.

— Az már való igaz. Nos, hát jövő vasárnapra nagy nyári mulatságot rendezünk, afféle falusi mulatságot, a milyet ti a városba nem láhattok.

A mezei tücsök, mint jó házi gazda, rögtön nagy tanácsot tartott feleségével és nagyobb fiaival s kitervezték az egész mulatságot. Elhatározták, hogy lesz versenyfutás, lapdázás, nagy lakoma a szabadban és más sok szép és kellemes mulatság.

— Csinálunk a játék számára külön versenytért. Pók szomszédot megkérjük, szőjjön egy tisztás hely körül hálókerítést, azon belől lesznek a produkciók. Te, fiam, szerezz be szép gömbölyű fűmagot, labdának s hozzá lapdaverőket: én magam körüljárók vendégeket hívni, te pedig, kedves feleségem, gondoskodjál, hogy enni-inni való legyen bőven.

— Abban nem lesz hiba. De tudnunk kell, kik lesznek a vendégeink, hogy mindegyiknek kedvére való csemegét szerzhessünk be.

— Ugy van. Hát legelőször is itt lesz pók szomszéd, ennek egy pár jó

kövért legyecske kell ebédre. Meghívjuk méh komát, meg darázs urat, ezeknek mézet kell föltálatni. Azután meghívjuk cserebogár urat és a feleséget, azok igen tekintélyes személyiségek; az ő számukra zsöngé leveleket szerzünk be. Meghívom még a pillangót, szarvasbogarat, dongót, katiczabogarat, készíts mindegyiknek kedvére való lakomát.

Hire terjedt csakhamar, milyen nagy mulatság készül a mezei tücsök házánál s a meghívottak örömmel ígérték, hogy eljönnek a vigalomra. A városi tücsök büszke volt, hogy az ő tiszteletére ily nagy ünnepély készül s maga is segített a rendezetésben. A háziaszonymnak és az egész háznépnek tele volt a keze munkával, a jó szomszédok is segítettek, pók szomszéd szépen hálókerítést szőtt a játék számára kijelölt hely körül, a méhike pompás mézet küldött ajándékba s mire a mulatság napja elérkezett, minden rendben volt. Egy óriási gomba volt az asztal, melynél majd lakomára voltak összegyűlendőek s mindenik vendég számára készen állott a kedvencz csemegéje.

Tücsök barátunk nagy parádéba csapta magát, hogy rögtön lássák, milyen igazi nagyvárosi gavallér. A mezei tücsök és családja is ünneplőbe öltöztek s várták a vendégeket, kik csakhamar meg is érkeztek, ki gyalog, ki röpülve, a nagyobb urak kocsin. Cserebogár ur és neje, bár röpülve is jöhettek volna, díszkocsiban érkeztek és nagy feltűnést okoztak; a tücsök-család sietett is a kitűnő vendégek elé s még városi tücsök barátunk is nagyon megtisztelve érezte magát, hogy azily tekin-

télyes egyéniségek eljöttek. (Lásd a képet a 406. lapon.)

A házi gazda és felesége nagyon szívesen fogadtak minden vendéget s bemutatták városi rokonukat, kit csak-

ugyan megbámult mindenki, mert még soha sem láttak idekint házi tücsköt. De tücsök barátunk is megbámulta a vendégeket, mert a legnagyobb részét ő is most látta először.

... LAPDÁZÁSBAN MUTATTÁK BE ÜGYESSÉGÖKET. (Lásd a 412. lapon.)

Mikor mindnyájan együtt voltak, kivonultak a játék helyére. Egy kis dombon muzsikások foglaltak helyet: zengő méhikék, tücskök és más jeles zenészek, kik a legújabb darabokat játszották. A vendégek külön székeken és padokon ültek, kívül pedig sok meg nem hívott népség álldogált és bámulta a mulatságot, mint az már szokás ilyen alkalomnál.

Cserebogár urat kérték fel, mint legkövérebb és legtekintélyesebb urat, hogy pályabíró legyen és ítéljen, ki a nyertes. Azután megkezdték a játékot. Legelőször lapdázásban mutatták be ügyességüket (Lásd a képet 411. l.) s ebben a fűrgé tücskök voltak győztesek. Az ugrásban is ők voltak legügyesebbek. Egyszer aztán az izmos, megtermett szarvasbogár így szólt:

... HARCZ INDULT MEG. (Lásd a 414. lapon.)

— Az semmi. De ki tud leggyorsabban szaladni?

— Oh, bizony te nem, szólt vigan a kis katiczabogár.

— No hát próbáljuk meg.

— Nem bánom.

Kimérték a pályát s a két versenyző megindult. A szarvasbogár sokkal nagyobb volt, nagyobbakat is lépett, de a Katicza bogár szaporábban rakta lábait

és csakhamar messze előre jutott. Hiába iparkodott a nehézkes szarvasbogár, látta, hogy nem ér elsőnek a célhoz; kapta tehát magát, kiterjesztette szárnyait és röpülni kezdett.

— Ohó, az nem járja, az szabály ellen van! kiáltá cserebogár ur komolyan.

— Eh mit szabály! Bánom is én, mi a szabály! felelé a goromba szarvasbogár. Én első vagyok a célnál, győztem.

— Ez nem érvényes! Ez nem ér semmit! kiálták mindnyájan.

A durva ficzkó azonban nem tágitott s hatalmas szarvaival fenyegetőzött, hado-

nászott; szerencsére nagy heveskedésében neki ment a korlátnak, lábai belebojolódtak a pókháló szövetbe s nem tudott mozdulni. Ekkor a cserebogár azt az

... A SZARVASBOGARAK DIADALMASKODTAK. (Lásd a 415. lapon.)

ítéletet szabta rá, hogy nem ülhet a lakomához, hanem egy gödörben lesz fogva, míg a többiek lakmároznak.

— Darázs ur, ön lesz a börtönőr és

vigyázni fog, hogy a garázda ficzkó meg ne szökjék. Az ön porcióját az ételből majd oda viszzük.

A darázs beleegyezett, a foglyot bör-

tönbe csukták s a többiek hozzá fogtak a pompás lakomához.

Ezalatt a szarvasbogár perszenagyon dühös volt s szeretett volna kiszabadulni. Lábairól sikerült is lerázni a pókháló kötelet, aztán ki akart mászni. De a darázs ott őrködött.

— Meg ne mozdulj, mert kiszurom a szemedet! mondá.

A szarvasbogár látta, hogy így nem boldogul. Cselre gondolt tehát s egy ideig nyugton maradt, aztán így szólt:

— No bizony, én nem sokat gondolok azzal a lakomával. És legalább az vigasztal, hogy ha én nem kapok belőle, hát te sem kapsz. Azt ugyan várhatod, hogy neked ide hozzák a mézet. Abba ugyan nem vásik a fogad.

A falánk darázs erre meghökken. Maga is félni kezdett, hogy megesznek előle mindent s ő itt mint valami zsandár őrködik. Még egy kis ideig várt, de már aztán nem birt magával, ott hagyta a foglyot és sietve röpült a lakomához. Mikor az asztalhoz ért, a méh javában szűrte a jó édes mézet.

— Ez már mégis csunyaság! dongott a darázs nagy mérgesen. Én ott őrt állok s várom, várom az ígért mézet, de nem hozza senki. Persze, ez a falánk méh mindent maga akar megenni.

A tücsök-háziasszony meg akarta magyarázni, hogy épen most akarták neki elküldeni ebédjét, de a dühös darázs nem hallgatott senkire, hanem a méhnek rohanva kiáltá:

— Takarodjál, a többi már az enyém!

A méhecske, bármily szelid és jó szívű volt különben, ilyen goromba táma-

dást már mégsem tűrhetett el; ezért kerekén kijelenté, hogy most már csak azért sem adja a mézet. A daráznak sem kellett több. Dühösen neki rontott s rettenetes harcz indult meg a darázs és a méh között. (Lásd a képet a 412. lapon.) A méhecske vitézül védte magát s a többiek is segítségére siettek. Fölugráltak az asztalra, kiabáltak, hadonáztak, a félénkebbek elbujtak s nagy lett a zürzavar. Tálak, tányérok, lepotyogtak az asztalról, sok drága jó csemege kárba veszett s a mi tücsök barátunk, a kövér cserebogár háta mögé bujva, nagy ijedten inté a viaskodókat, ne tegyék így csuffá az egész mulatságot. Nehányan már sebesülten heverték a földön s nem tudom mi lett volna a nagy csata vége, ha az ügyes pók nem segít. A pók oda lopódzott a darázs háta mögé, gyorsan erős szállat bocsátott magából és összekötözte a darázs lábait, úgy hogy többé nem mozdulhatott. Mikor a goromba legény látta, hogy le van győzve, meghunyászkodott és könyörgött, hogy ne bántsák, már nem csinál több zenebonát. Megkegyelmeztek hát neki, úgy a hogy összeszedték a szétszórt jó életeket és újra hozzáláttak a lakomához.

A nagy viaskodásban egészen megleledkeztek a fogoly szarvasbogárról. De a szarvasbogár nem feledkezett meg a csufiságról, mely vele történt. Mihelyt a darázs eltávozott, a szarvasbogár bosszura gondolt, kimászott és sietett rokonaihoz. Elmondta nekik, milyen borzasztó sértést követtek el a tücsök család mulatságán a szarvasbogár familián, ezt meg kell bosszulni.

— Jöjjetek velem, most együtt lakomáznak mindnyájan, rájok törünk, fölnyársaljuk valamennyit.

A szarvasbogarak rögtön készek voltak a háborura. Csöndesen megindultak s mikor a lakomázók közelébe értek, messziről egészen körül fogták a mulatókat, aztán hirtelen rájok törtek. Lett ám riasz az asztalnál! Látták, hogy a szarvasbogarak rettentő serege ellen meg sem kísérthetik a védelmet, menekült ki hogy tudott, röpülve, nagyott ugorva, a fű közt elosonva; csak a darázs próbált szembe szállni s meg is sebesített egy szarvasbogarat; de aztán belátta, hogy ő maga nem bírhat annyi ellenséggel, tehát szépen elrebbent, a szarvasbogarak diadalmaszkodtak, elfoglalták a terített asztalt és azután ők lakomáztak kedvökre. (Lásd a képet a 413. lapon.)

Tücsök urfi ezalatt maga is nagyokat ugorva menekült és esze nélkül futott, maga sem tudta hova és meddig. Mikor végre fáradtan összeroskadt s körülnézett, egészen ismeretlen vidéken volt. Többé nem is gondolhatott arra, hogy visszatérjen szíves rokonaihoz; nem tudta merre vannak. Mikor tehát kipihent, nagy busan tovább ballagott, míg végre egy szegény ember kunyhójához ért. Itt bebújt a kéménybe, ott megtelepedett és többé ki sem mozdult. Nem volt ugyan olyan jó dolga, mint hajdan a városban, de bele-nyugodott s így szólt magához:

— Magam voltam az oka, mért nem maradtam ott, a hol jó dolgom volt. Megadtam a kalandozás árát, — de nem is felejttem el soha többé.

Hasztalan kedvezés.

(Képpel a czímlapon.)

»Kicsi bábum, hát mi lelt?
Mi szegte meg kedvedet?
Mít jelentsen ez a bú?
Nesze virág, jó szagú!»

»Ej, Arankám, asszonykám,
Valjon mivel szagolnám?
Hogy lelnék rajt' örömet?
Hisz az orrom letörött!» . . .

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 23-ik számában közölt találós mese megfejtése:

„Kapa.“

Helyesen fejtették meg: Molecz Béla, Szabadszállási leányiskola növendékei, Szarvas Paula és Irma, Nagy Andor, Winter Jenő, Schwitzer Adél, Tisch Laura és Nella, Fischer Jolán és Ilona.

*

A »Kis Lap« XXII. köt. 24-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Mindenható.“

Helyesen fejtették meg: Szász Kálmán, Schiller Károly, Frey Ottó, Móricz Károly, Kánitz Izidor, Lövinger Laura és Rudolf, Omazta Szilárdka, Abonyi Viktor, Deutsch Emil, Pisztorj Irén és Zoltán, Kánitz Géza és Arthur, Molecz Béla, Fligl József, Engel Simon, Groszman Roza.

*

A »KIS LAP« XXII. köt. 22. és 23-dik számaiban közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Merfort Valerie és Marietta, Magyar Kornél.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

F. I. Nincs meg a versikében az, amit költői igazságnak nevezünk. Másként ügyesen pördül. Egy újabb kísérlete tán inkább megüti a mi mértékünket. — **Marosi Andris.** A Margitsziget meleg zuhataga, melynek vize a Duna medre alatt fakad, igenis, folyton látható e büvös szépségű szigeten, még télen is. Különben a hideg vizü zuhatag még északon sem fagy meg tél idején. — **Latzkó Klára.** A küldeményt vettem, ki is mutatom. Névnap ajándékoz valóban takaros.

Nekem is tetszik. — **Brünauer Jenő.** Remény-
lem, a vizsgáid jó eredménnyel jártak. — **Kiss
Gyula.** Ügyes kis portéka; megrajzoltatom. —
Capelle Vilma. Magam is óhajtanék egyszer a
ti tájakra kerülni. Milyen kedves dolog volna:
színről színre látnom az én kis barátóimét! —
Spitzer Vilma. Versikédnek sok sikerült része
van. S bár némileg emlékeztet egy régibb költe-
ményre: csekély változtatásokkal mégis közlöm;
de csak az öszön. — **Nyitrai Anna.** Mért
nem írod meg, a városerdőben hol laktok? —

H. M. Sorát keritem. — **Löffelmann Irén.** Ha
pénzküldeményed a leveledből elvész, kit von-
hattunk volna érte felelőségre? — **Édeskuty
Dezső.** Kusza veriske az. Olyanforma, mint mi-
kor a rigó a tanult nótát elkezdí füttyörészni s
egyszerre csak megáll, nem tudja tovább. Hát
ugy a magad mulatságára megjárja a művecs-
kéd, de nyilvánosság elé még nem való. — **Fligl
József.** A következő számba. — *Több rendbeli
küldeményt (rejtvényt stb.), melyetill egyenkint elő
nem sorolhatok, egy s más olból nem közölhetek.*

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

ÉLRE megjön a nyár, kötet elejére a kötet vége s mire e hó lejár, együtt lesz a „*Kis Lap*“ huszonkettedik kötetének mind a huszonhat száma. Talán joggal mondhatom, hogy elbeszélések, mesék, költemények, hasznos tudnivalók szép bokkrétája van együtt benne s örömet, tanulságot nyújtott nektek, mint nyújtottak az előbbieket és fog-
nak nyújtani az ezután következők.

Az új félévvel indul meg a „*Kis Lap*“ újabb, immár *huszonharmadik* köteté s kis olvasóimnak a „*Kis Lap*“ sokkal régibb jó barátjok és mulattatójuk, hogysen hosszan kellene magyaráznom, mi lesz az új kötet tartalma. Rajta leszek, hogy méltó folytatása legyen az eddigieknek s gondoskodtam, hogy szövegben és rajzokban mentül érdekesebb és tartalmasabb legyen. Elbeszélések, mesék, ugyszintén művészi rajzok hosszú sora már készen várja a közlést s az első számban

„Az arany óra“

ezimel **hosszabb elbeszélés** indul meg, mely mindvégig a legváltozatosabb, legérde-
kesebb eseményeken vezet keresztül s hiszem, nagy mértékben meg fogja nyerni kis olvasóim
tetszését. Szintén az első számban kezdődik

„Ki mint vet, úgy arat“

ezimel egy **szindarab**, mely arra van számítva, hogy ügyes gyermekek eljátszák s
mulatságos órákat szerezzenek vele maguknak is, a nézőknek is.

Kisebb beszélek, mesék, költemények, természetrajzi eszevegések, ismeretterjesztő
ezikkek, mint eddig, ugy ezután is minden számban lesznek, művészi rajzok kíséretében;
rejtvényeket, találós meséket és feladványokat is mindig találunk majd, a kik szeretik kissé
törni a fejüket; Forgó bácsi postája pedig jövőre is fenn fogja tartani a bizalmas, szoros
összeköttetést minden kis olvasójával.

Tehát a viszontlátásig szívből üdvözöl hivetek

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „*Kis Lap*“ érdemes előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléső-
ket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „*Kis Lap*“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetések, melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok
használatát, a „*Kis Lap*“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, Athenaeum-épü-
let) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Budapest, 1882. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.